

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΟΖΕ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΟΠΩΣ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΟ

1 Η ΑΠΡΙΛΙΟΥ. 'Η Μαρία-Άννα μ' αγαπάει. Μά κι' εγώ τη λατρεύω. 'Η ζωή μας είναι ένα μεθούσι. Τέτοιος έρωτας είναι μοναδικός, σπάνιος! "Ανοιξα την καρδιά μου στον θείο μου Άνσέλμ, μά δέν μπόρεσε νά με καταλάβη. Ξέρετε τί μου άπάντησε; «Οί άπριλιάτικοι έρωτες είναι οί πιο έφήμεροι απ' όλους!...» Τί σου είναι αυτοί οί γέροι! 'Ο θείος Άνσέλμ φαίνεται πως δέν θ' αγαπήσει ποτέ του!...

1 Μαΐου. — 'Η Μαρία - Άννα είναι ένας άγγελος. Μου έκανε μιά χαριτωμένη πρόταση. Νά στήσουμε την έρωτική φωλιά μας στην καρδιά της Γαλλίας. Μπράβο! 'Εκεί κάτω, στη γραφική έπαρχία θά εμιαστε ήσυχοι, μόνοι, ευτυχισμένοι. Διάλεξα λοιπόν την 'Ωβέρνη. 'Η Μαρία-Άννα χτύπησε τά χέρια της όλοχαρη... Θεέ μου! Είναι άσιολάτρευτη.

1 'Ιουνίου. — Φτάσαμε στο Ντόρ. Τό γαμήλιο ταξίδι μας είναι ύπέροχο. Καί ή σελήνη; Τί όνειρο! 'Η Μαρία-Άννα είναι τόσο ντροπαλή, πού δέν τολμάει νά κυττάξη τή σελήνη. 'Από τό μπαλκόνι μας όμως, πού μοιάζει σαν ένα ποιητικό παρατηρητήριο, κυττάζει ένα μυστηριώδες έλβετικό σπιτάκι εκεί κάτω, μέσα στο σιωπηλό και ρομαντικό δάσος. «'Εκεί περα, θά ήθελα νά ζώ, πάντα μαζί σου», μου είπε. Μά την αλήθεια, ή Μαρία-Άννα είναι ή πιο γλυκιά γυναίκα πού γνώρισα στη ζωή μου.

1 'Ιουλίου. — 'Ακόμη δέν θγήκαμε πιο έξω άπο τό δωμάτιο του ξενοδοχείου μας. 'Η ζωή μας είναι ένα άτελείωτο όνειρο. Τό ξενοδοχείο είναι γεμάτο άπό κόσμο πού παραθερίζει. Τί όμορφα πού περνάμε!... 'Εκείνοι όμως δέν ξέρουν τί θά πη αγαπή, γελούν κρυφά, μάς κοροϊδεύουν. Μά μήπως τούς δίνουμε καμμιιά σημασία ;

1 Αύγουστου. — 'Ο διευθυντής μιάς μεγάλης έπαρχιακής έφημερίδος μου ψιθυρίζει στ' αυτή:

— Ντροπή! Ντροπή πειά! Πρέπει νά θγαίνετε και λιγάκι έξω! Κι' έπειτα μάς πήρε και μάς έδειξε τούς πύργους της Βασίλισσας Μαργκό, αυτού του ζωντανού ή-φαιστίου, πού ό βασιλεύς 'Ερρίκος ΙΥ έξώρισε εδώ, στην γη των σβυσμένων ή-φαιστίων. Για νά τό σβύση, άσφαλώς!

'Αρχίσαμε άπό τον Πύργο της 'Ωβέρνης. Τί ώραίο τοπίο! Πόσο είναι ρομαντικό για τρυφερά ειδύλλια! 'Η Μαρία-Άννα, γοητευμένη, μου ψιθύρισε:

— "Αχ! Θά ήθελα νά ζήσω όπως ή βασίλισσα Μαργκό.

— Μακρυνά άπό τον άνδρα σου; τή ρώτησα.

— "Ω, όχι μόνη, φυσικά! μου άπάντησε.

Περίεργη σκέψις. Δέν μου άρέσει διόλου. Τί ήθελε λοιπόν νά πη ή Μαρία-Άννα;...

2 Αύγουστου. — 'Ο φίλος μας Ζερμπώ μάς πήγε στο Μορά - λε - Κιέρ, όπου θρικόκεται ένας άλλος πύργος της βασίλισσας Μαργκό.

'Εκεί, περα, μιά ήλικιωμένη κυρία μάς διηγήθηκε, όπως την ήξερε άπό τούς προγόνους της, την άπόκρυφη ιστορία της βασίλισσας Μαργκό: ή περίφημη αυτή βασίλισσα έξωρίσθηκε για τις άδιαντροπιές της. Μά δέν στενοχωριόταν διόλου γι' αυτό. Είχε κι' άπό ένα τρυφερό φίλο σέ κάθε πύργο της!...

— "Α! Είναι συναρπαστικό, ύπέροχο! Έκανε ή Μαρία-Άννα.

Κι' άμέσως θέλησε νά έπισκεφθί και τις άλλες έρωτικές φωλιές της βασίλισσας Μαργκό.

3 Αύγουστου. — Πήγαμε στην Μπές. Πάλι ή βασίλισσα Μαργκό...

4 Αύγουστου. — 'Επήγαμε και στην 'Ισοουάρ. Διαρκώς ή βασίλισσα Μαργκό. 'Εκεί περα πέθανε.

"Όταν τό έμαθε ή Μαρία-Άννα, σκυθρόπασε. Θά έλεγε και νεις πως την είχε γνωρίσει, πως ήταν φίλη της.

— "Ω, δέν θά ήθελα νά πεθάνω πριν ζήσω, όπως αυτή... μου ψιθύρισε με δάκρυα στα μάτια.

Τί ήθελε νά πη ; "Εγινε πολύ παράξενη τώρα τελευταία ή Μαρία-Άννα...

5 Αύγουστου. — Σήμερα τή ρώτησα:

— Τί συλλογίζεσαι, αγαπη μου;

— Τή βασίλισσα Μαργκό. Είχε τέσσερες... μου άπάντησε.

— Τι τέσσερες ;...

— Πύργους !

— Ούφ!

1 Σεπτεμβρίου. — "Ενας διάσημος γιατρός είπε, δυστυχώς! μπροστά στη Μαρία-Άννα.

— Για νά είναι κανεις τελείως ύγιής, πρέπει νά κάνη κούρα στις τέσσερες καλύτερες λουτροπόλεις μας: στο Μόν Ντόρ, στο Σαιν-Νεκτάρ, στη Λα-Μπουρμπούλ και στο Ρουαγιέ. "Όποιος κάνει κούρα εκεί περα, γίνεται άλλος άνθρωπος. Δέν γερνάει ποτέ!...

— "Αχ! Πόσο θέλω νά κάνω μιά τέτοια κούρα! ψιθύρισε ή Μαρία - Άννα.

Και, μά την αλήθεια, είναι λιγάκι κουρασμένη.

— Μά, αγαπη μου, τής είπα, ξέρεις πολύ καλά ότι πρέπει νά γυρίσω στο Παρίσι για τις δουλειές μου.

— Πολύ καλά, έκανε, γύρισε έσύ στο Παρίσι κι' άφησέ με, έμένα, εδώ περα νά ξεκουραστώ λιγάκι...

— Πώς! Θέλεις ν' άποχωρισθούμε ;

— 'Υπάρχει άλλος τρόπος; "Επειτα, θά δής πως θά ξαναγυρίσω πιο όμορφη!

2 Σεπτεμβρίου. — Παρίσι. 'Η Μαρία Άννα μου λείπει.

3 Σεπτεμβρίου. — Είχα γράμμα άπό τή Λα-Μπουρμπούλ. «Περνώ θαυμάσια!» μου γράφει ή Μαρία-Άννα.

4 Σεπτεμβρίου. — Γράμμα άπό τό Ρουαγιέ: «Περνώ θαυμάσια!»

5 Σεπτεμβρίου. — Γράμμα άπό τό Σαιν-Νεκτάρ: «Περνώ θαυμάσια!»

Τά έχω χάσει μ' αυτές τις διαδοχικές διαμονές της Μαρίας - Άννας. Νόμιζα πως μιά κούρα κρατάει είκοσι όλόκληρες μέρες !

10 Σεπτεμβρίου. — 'Ανήσυχος γι' αυτά τά ταξίδια της Μαρίας - Άννας, παράτησα τό Παρίσι και πήγα νά την συναντήσω, για νά την πάρω μαζί μου. Καί τή συνάντησα κάπου εκεί, ανάμεσα στο Σαιν - Νεκτάρ και στη Λα Μπουρμπούλ, μεταξύ του Πύργου της 'Ωβέρνης και του Μορά. 'Η αγαπημένη μου έσπευσε άμέσως νά μου εξηγήσει ότι ή τέσσερες κούρες της πρέπει νά γίνονται διαδοχικώς σέ τέσσερες λουτροπόλεις, δηλαδή τή μιά μέρα στη μιά, την άλλη στη δεύτερη και ούτω καθ' έξης. 'Επί τέλους κατάλαβα! 'Αναπνέω τώρα καλύτερα. Μά δέν σάς κρύβω πως άνησύχησα πάλι, όταν είδα πάνω στο τραπέζι της πολλά βιβλία για τή βασίλισσα Μαργκό...

1 Οκτωβρίου. — 'Η Μαρία-Άννα δέν θέλει νά γυρίση στο Παρίσι. Αυτό είναι ύποπτο. Πήρα την άπόφασι νά πάω ξαφνικά στην 'Ωβέρνη. 'Αλλοίμονο! Δέν θρήκα πουθενά την αγαπημένη μου! 'Ετοιμαζόμουν λοιπόν νά ξαναγυρίσω στο Παρίσι, άπελπισμένος, όταν άξαφνα παρουσιάσθηκε μπροστά μου μιά κόκκινη λιμουζίνα. Μέσα σ' αυτήν ήταν ή Μαρία - Άννα! Θεέ μου! Τί κάνει αυτή ή γυναίκα; Τρελλάθηκε;

'Αμέσως έκανα μιά μικρή έρευνα κι' έμαθα τρομερά πράγματα... "Αχ! Πώς μπορεί κανεις νά φαντασθί ότι ή Μαρία - Άννα... "Ε, νά, ακούστε:

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

Κρατούσα στην άγκαλιά μου την 'Αριέττα, όταν παρουσιάσθηκε ή Μαρία-Άννα.

ΟΠΩΣ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 10)

«Έχει ένα τρυφερό φίλο στο Μόν Ντόρ.

«Έναν άλλο τρυφερό φίλο στο Σαίν - Νεκτάρ.

«Έναν άλλο στο Ρουαγιέ.

Κι' έναν άλλο τρυφερό φίλο στη Λά Μπουρμπούλ.

«Αναρωτιέμαι λοιπόν τώρα τί πρέπει να κάνω. Πά τη σκοτώσω ή να σκοτωθῶ ; τὰ ἔχω χαμένα!»

«Ἡ νύχτα εἶνε καλὸς σύμβουλος. Τὸ πρωί, ψύχραιμος, τῆς ἔγραψα ἕνα γράμμα καὶ τῆ στόλισα ὅπως τῆς ταίριαζε. Το ἀποτέλεσμα ἦταν κεραυνοβόλο: Ἡ Μαρία - Ἄννα μού ζήτησε ἀμέσως συγγνώμη:

«Ἐλα, εἶσαι τόσο καλὸς, ἀγάπη μου ! Θέλησα νὰ κάνω ὅπως ἡ βασίλισσα Μαργκό. Ἄ, σοῦ ἐξομολογοῦμαι ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν εἶνε τόσο εὐχάριστη, ὅπως στὸ θρόνο... Ἐλεῖτα, εἶσαι πῶς ζηλιώτης ἀπὸ τὸν Ἐρρίκο IV. Συγχώρεσέ με! Ἡ πείρα μὲ ἀπογοήτευσε... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Ἐρρίκος IV ἤξερε νὰ ζήσει !...»

Δὲν τῆς ἀπάντησα, ἀπὸ ἀξιοπρέπεια, μὰ ἔκανα κόρτε στὴ φίλη τῆς Ἀριέττα. Γι' ἡμεῖς τὸ κορίτσι ! Μὰ πῶς δὲν τὴν εἶχα προσέξει τόσο καιρὸ ;

1 Ν ο ε μ θ ρ ί ο υ. — Κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου τὴν Ἀριέττα, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε μπροστὰ μας ἡ Μαρία - Ἄννα μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Εὐτυχῶς, ἀντὶ νὰ πυροβολήσῃ, φώναξε πρῶτα:

— Εἶσαι ἕνας προδότης! Ἐνας ἀπίστος !

— Ἀγάπη μου, τῆς εἶπα μὲ εἰρωνεία, θέλησα νὰ κάνω κι' ἐγὼ ὅπως ὁ Ἐρρίκος IV.

— ὦ, νόμιζα πῶς θὰ σοῦ ἄρεσε!...

Ἡ Μαρία - Ἄννα ξέσπασε σὲ λυγμούς καὶ πέταξε πέρα τὸ πιστόλι. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα δὲν μού ξαναμίλησε γιὰ τὴ βασίλισσα Μαργκό. Κι' ἔτσι, ξαναρχίσαμε τοὺς πρῶτους τρυφεροὺς ἔρωτές μας. Ἡ Μαρία - Ἄννα εἶνε σήμερα μιὰ ὑποδειγματικὴ σύζυγος.

ZOZE ZERMAIN

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΡΙΔΟΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 16)

Ἐνα εἰδικὸ μικροσκόπιο, μπορεῖ νὰ διαβάσῃ σ' αὐτὴν ὄχι μόνο τὶς ἐπιθυμίες μας καὶ τὰ αἰσθήματά μας, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀρρώστειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὑποφέρουμε ἢ δεῖχνουμε μιὰ καταφανῆ προδιάθεσι γι' αὐτές.

Ὅσο τώρα γιὰ τὶς ἀρρώστειες, ὅλες ἀνεξαιρέτως διακρίνονται καθαρά στὴν στρογγυλὴ πλάκα τῆς ἱρίδος.

Οἱ γιατροὶ μὲ τὸ μικροσκόπιο τὴν ἐξετάζουν κατὰ χιλιάδες δὺ τρόπους. Γι' αὐτοὺς μεγάλη σημασία ἔχουν ἡ διαστολὴ τῆς, ἡ ἔντασις τῆς συστολῆς καὶ τῆς διαστολῆς τῆς, ἡ συστασις τῶν ἰσθμῶν τῆς, ἡ κηλίδες τῆς καὶ ἡ γραμμὲς τῆς.

Ὁ γιατρός Πεκτσέλυ σήμερα εἶνε ὁ διασημότερος «ἱριδολόγος» τοῦ κόσμου. Στὴ μεγάλη κλινικὴ του ποῦ ἔχει στὴ Βουδαπέστη δέχεται ἀσθενεῖς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ ἔχει τὴν ἐξῆς ἀξιοθαύμαστη εἰδικότητα: νὰ διακρίνῃ τὶς τάσεις ποῦ ἔχει ἕνας πελάτης του γιὰ τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἀρρώστεια. «Ἐτσι, μὲ τὴν σχετικὴ προφύλαξι ποῦ του καθορίζει ν' ἀκολουθήσῃ τὸν γλυτώνει ὄχι μόνο ἀπὸ μακροχρόνιες θεραπείες, ἀλλὰ κι' ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατο.

Ὅπως βλέπετε λοιπὸν εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς μας. Κατὰ τὸν δόκτορα Πεκτσέλυ ὅμως εἶνε ἐπίσης κι' ὁ καθρέφτης τοῦ σώματός μας. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ ἱρίς τοῦ ματιοῦ καθρεφτίζει ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό μας.

ΔΟΚΤΩΡ ΠΑΥΛΟΒ ΣΚΥ

ΤΑ «ΕΜΨΥΧΑ ΣΧΕΔΙΑ» ΚΑΙ Η ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 31)

τῆς Πομπηίας ἀριστουργηματικὲς κι' ἐγχρωμες ἀπεικονίσεις τῶν διαφόρων φάσεων ἑνὸς ἐρωτικοῦ ἐπεισοδίου ποῦ θυμίζουν μὲ τὸν πιὸ ἐκπληκτικὸ τρόπο τὶς πασίγνωστες «Σίλλυ Σύμφωνου» τοῦ Γουάλντ Ντίσνεϋ καὶ τῶν μιμητῶν του.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς ρωμαϊκὲς αὐτὲς τοιχογραφίες ἔχουμε καὶ τὶς μετέπειτα βυζαντινὲς, ἡ ὁποῖες ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴ μοιάζουν μὲ τὰ σχέδια ποῦ δημοσιεύουμε σήμερα στὰ περιοδικὰ καὶ στὶς ἐφημερίδες. Οἱ Βυζαντινοὶ, τέλος, ἀγιογράφοι συνήθιζαν νὰ ζωγραφίζουν τὸ πρόσωπο ἑνὸς Ἀγίου καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὸ σὲ μικρὰ τετράγωνα ν' ἀπεικονίζουν τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ντίσνεϋ λοιπὸν ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ἀγιογραφία ἐμπνεύσθηκε τὴν «πρωτότυπη» τεχνικὴ τῶν «ἐμψύχων σχεδίων» του, χωρὶς φυσικὰ νὰ ξέρῃ ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι διασκέδαζαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Μὲ τὴ διαφορά μόνο ὅτι ἀπελάμβαναν τὶς τέρψεις τοῦ κινηματογράφου μέσα στὸν... τάφο τους !

ΚΑΡΡΑΣΚΟ ΝΤΙΑΖ

ΤΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 20)

μου ὡς ἱατροῦ, μού ὑπέδειξαν τὴν ἐξῆς πορτοκαλοφαγικὴ διαίτα, ὡς τὴν πιὸ καλὴ καὶ τὴν πιὸ εὐεργετικὴ ἀπ' ὅλες: Κάθε πρωί, νηστικοὶ ἀκόμη ἐντελῶς, πρέπει νὰ τρῶμε ἕνα ὡς δυὸ πορτοκάλια. Κατόπιν, τὸ μεσημέρι ἄλλα δυὸ καὶ τὸ βράδυ ἄλλα δυὸ, μετὰ τὸ φαγητό μας.

Αὐτὴν τὴ διαίτα, τὴν ἐξακολουθοῦμε ἐπὶ ἕναν ὡς δυὸ μῆνες. Κατόπιν κι' ἐνῶ θὰ ἐξακολουθοῦμε φυσικὰ ἀνελλιπῶς αὐτὴν τὴ διαίτα, μποροῦμε νὰ ὀρίζουμε καὶ μιὰ ἡμέρα κάθε ἑβδομάδος, — τὴν Παρασκευὴ, παραδείγματος χάριν — ὡς ἡμέρα ἀποκλειστικῆς πορτοκαλοφαγίας. Δηλαδή, κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ κι' ἀπὸ τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ, δὲν θὰ τρῶμε κανένα ἀπολύτως φαγητό, οὔτε καὶ θὰ πίνουμε νερό, παρὰ θὰ τρῶμε δυὸ πορτοκάλια τὸ πρωί, τρία κατὰ τὶς δέκα ἢ ὡρα, τέσσερα ὡς πέντε κατὰ τὸ μεσημέρι, τρία κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τέσσερα ὡς πέντε κατὰ τὴν ὡρὰ τοῦ βραδυνοῦ φαγητοῦ, κι' ἕνα πρὶν πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε...

Εἶνε κυριολεκτικῶς ἀφάνταστα κι' εὐεργετικώτατα, γιὰ ὁλόκληρον τὸν ὀργανισμό μας, τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας κανονικῆς διαίτης. Εὐεξία, δρυσία, υγεία ἀπόλυτη, ταχύτατα γίνονται αἰσθητὰ στὸν ἑαυτὸ μας. Καὶ μονάχα ἡ σταφυλοφαγία μπορεῖ νὰ παραβληθῇ, μὲ τὴν ἀνεκτίμητη πορτοκαλοφαγία...

Η ΝΑΤΑΣΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 18)

τασα. Πουλήθηκα, ἀλλὰ πουλήθηκα ἀκριβά... Μὴ μιλάς, μὴ μιλάς... Δὲν βελω ν' ἀκούσω τίποτα.

— ὦ! Νατάσα, ἀγαπημένη μου Νατάσα!...

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ οἰαμαρτύρῃσαι ἄδικα;... Καὶ τώρα θὰ σοῦ φανερώσω καὶ κάτι ἄλλο: Σ' ἀγαπῶ, εἶσαι ὁ μόνος ἄνδρας ποῦ ἀγάπησα στὴν ζωὴ μου! Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ὡς τώρα γιὰ νὰ μὴ σέ κανω ουσυχισμένο... Δὲν μποροῦσες νὰ μὲ πάρῃς, γιατί εἶσαι φτωχός...

— Ἄν σὲ εἶχα δική μου, Νατάσα, καταλαβαίνω ὅτι θὰ εὐρίσκα τὴν οὐνάμι νὰ ὑποτάξω ὅλον τὸν κόσμον.

— Τί ὡραία λόγια! ψιθύρισε ἡ Νατάσα, χαμογελῶντας μελαγχολικὰ. Ἀλλοίμονον ὅμως ! Ἡ πραγματικότης εἶνε τόσο σκληρὴ... Κι' ἐγὼ εἶμαι τόσο πολυδάπανη!... Θὰ σ' ἔκανα δυστυχισμένο, χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Ἀποφάσισα, λοιπὸν, νὰ παντρευτῶ ἕναν πλούσιον, ποῦ δὲν τὸν ἀγαπῶ. Καὶ ἦρθα ἀπόψε γιὰ νὰ σοῦ δώσω μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης μου... Φίλησέ με!...

Τὴν ἐπομένη τὸ μεσημέρι, ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς Νατάσας μὲ τὸν Ἄγγλο πρόξενο σερ Β... Καὶ τὴν ἴδια μέρα τὸ βράδυ ἔφευγα γιὰ τὴν Αἴγυπτον, μὲ τὴν κάρδιὰ σπαραγμένη.

Πέρασαν ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, μιὰ κυρία ποῦ τὴν εἶχα γνωρίσει στὴν Κωνσταντινούπολι, μὲ ἐπληροφόρησε ὅτι ἡ Νατάσα πέθανε πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα σ' ἕνα σανατόριο τῆς Σαβοΐας... Στὸ παραλήρημά της, μιλοῦσε γιὰ κάποια ἐκδρομὴ μὲ τὴν θάρκα, μιὰ νύχτα μαγευτικὴ, στὰ ἀκύμαντα νερά τοῦ Βοσπόρου...

Η ΑΤΥΧΙΕΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΔΟΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 41)

χε διαδοθῇ ὅτι αὐτὴ ἡ σωσίας τῆς Γκρέτας Γκάρμπο εἶχε πεθάνει κι' ὅτι ἡ ἴδια ἡ Γκάρμπο εἶχε ἀναλάβει νὰ συνεχίσῃ μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ Φόρστ. Ἐτσι ἡ Τέκ "Ινγκεμποργκ ρίχτηκε καὶ πάλι στὸ περιθώριο. Μὰ δὲν ἀπογοητεύεται. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε ζωντανὴ κι' ὅτι δὲν εἶνε ἡ ἴδια ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐτοιμάζει τὸ «γύρισμα» μιᾶς νέας ταινίας! Ἐχουν δίκην λοιπὸν νὰ λένε ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε τόσο ἀτυχοὶ, ὥστε χάνουν ἐντελῶς τὴν προσωπικότητά τους, ὅπως ἀκριβῶς δηλαδή συνέβη μὲ τὴν "Ινγκεμποργκ, τὴν Γκρέτα Γκάρμπο τῆς Γερμανίας.

ΚΕ'Υ' ΦΡΑΝΣΙΣ, Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 13)

ναφέραμε.

Τὸ τρίτο θῦμα τῆς Κέυ Φράνσις ἦταν ὁ πιλότος τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας Τζέιμς Γουάρτι. Ὁ ἀτυχὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἐρωτεύθηκε παράφορα τὴν Κέυ Φράνσις, πέρασε μιὰ εὐτυχισμένη ἑβδομάδα ἐρωτος μαζί της καὶ τέλος αυτοκτόνησε πέφτοντας μὲ τὸ ἀεροπλάνο του. Σ' ἕνα σημείωμα ποῦ ἄφησε στοὺς φίλους του μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔγραψε καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Πεθαίνω εὐτυχισμένος, γιὰτὶ δοκίμασα μιὰ ἑβδομάδα ἑνὸς ἀπειρογράφου ἐρωτος. Σ' αὐτὲς τὶς ἑπτὰ μέρες ἔζησα ὅλη τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς μου».

Στὴ διαθήκη του δὲ ἄφησε ἕνα τεράστιον ποσὸν σ' ἕνα ἀνθρωπὸν τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ στέλνῃ κάθε πρωί μιὰ πανάκριβη ἀνθοδέσμη στὴν Κέυ Φράνσις. Ἐχουν δίκην λοιπὸν, καθὼς βλέπετε, νὰ θεωροῦν τὴν Κέυ Φράνσις ὡς τὴν πιὸ σατανικὴ γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ, ἕναν γοητευτικὸ διάβολον !